

ΑΦΟΥ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΖΟΥΜΕ ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΝΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ;

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ
ΝΤΕΛΙΒΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΣΤΙΣ 11 ΑΠΡΙΛΗ 2019

Ο Μιχάλης Π, διανομέας καφέ, χάνει τη ζωή του, προσπαθώντας να διασχίσει πεζός για πολλοστή φορά τη Λ. Μεσογείων στην Αγία Παρασκευή, την ώρα της δουλειάς, μέρα μεσημέρι, στη διάρκεια παραγγελιάς. Μέρα απεργίας των εργαζόμενων στο delivery και courier. Ο Μιχάλης δεν ήταν μόνο θύμα της κακιάς στιγμής ή της απροσεξίας, όπως και κάθε συνάδελφος που τραυματίζεται ή σκοτώνεται εν ώρα εργασίας στα κότερα της μισθωτής σκληριάς. Πριν μιλήσουν πολλοί λοιπόν για ατομικό φταίξιμο, πρέπει να σκεφτούν και να υπολογίσουν τι σημαίνει να δουλεύεις σήμερα στη μητρόπολη.

Γνωρίζουμε καλά – γιατί κι εμείς τέτοιες δουλειές κάνουμε – ότι η συνθήκη εκμετάλλευσης που ζούμε είναι συνθήκη πολέμου χαμηλής έντασης. Γιατί, δε δουλεύουμε από κόμπι, αλλά από ανάγκη επιβίωσης. Γιατί, για να ανταπεξέλθουμε στο κόστος ζωής και να τα βγάλουμε πέρα με τα νοίκια, τους λογαριασμούς, τις καθημερινές μας ανάγκες, είμαστε υποχρεωμένοι να προσφέρουμε τους εαυτούς μας διαθέσιμους στα διάφορα αφεντικά για το μεροκάματο. Ποιός φταίει λοιπόν που ένας άνθρωπος 37 χρόνων αναγκάζεται κάθε μέρα να διασχίζει μια λεωφόρο 6 λωρίδων δεκάδες φορές παίζοντας τη ζωή του κορώνα-γράμματα; Πόσο ασφαλές μπορεί να είναι να πρέπει να περνάς πεζός την Μεσογείων όλη μέρα, χωρίς κανείς να έχει μεριμνήσει για τη σωματική σου ακεραιότητα; Ποιός φταίει που τρέχουμε σαν παλαβές όλη μέρα ώστε να είναι στην ακριβή ώρα τους τα προϊόντα και οι υπηρεσίες που πρέπει να αποφέρουν κέρδη στους εργοδότες; Ποιος φταίει που προτεραιότητα για τ' αφεντικά είναι να είναι ευχαριστημένοι οι πελάτες ώστε να έχει δουλειά η επιχείρηση; Ποιος υπολογίζει ότι βγαίνοντας στη ζούγκλα της πόλης για δουλειά, με το άγχος να μην αποηθούμε, το μυαλό μας γίνεται πουρές ανάμεσα σε αμάξια, κόρνες, φωνές και απαιτήσεις, τρέχοντας στις υποχρεώσεις που έχουμε στην πλάτη μέσα στην κρίση; Ποιος φταίει λοιπόν για την κούραση, τον

λιγοστό μας ύπνο κάνοντας 2 δουλειές και για ανύπαρκτο ελεύθερο χρόνο – προσωπική ζωή; (Κι όλα αυτά συνήθως όντας κακοπληρωμένοι/ες, με μισά ή καθόλου ένσημα, με απλήρωτες υπερωρίες και αργίες, παλεύοντας για τα αυτονόητα.) Ποιος φταίει για τις ανακοπές και τις αυτοκτονίες ανθρώπων που δεν την παλέψαν μέσα σ' αυτήν την κατάσταση;

Για μας είναι ξεκάθαρο. Δε φταίει σίγουρα ο Μιχάλης. Δε φταίνε οι εκατοντάδες συνάδελφοι που έχουν πληρώσει με τη ζωή τους την καπιταλιστική πραγματικότητα, την εκμετάλλευσή μας για τα πλούτη άλλων. Δεν θα δεχτούμε ποτέ ως φυσιολογικό να αφήνει κάποιος την τελευταία του πνοή στην άσφαλητο, στην προσπάθεια να μπορεί με ψίκουλα να ζήσει μια αξιοπρεπή ζωή.

Νέες μορφές εργασίας έχουν επίσης εμφανιστεί στην πόλη είτε για εναλλακτισμό είτε για να ανταποκριθούν στους φρενήρεις ρυθμούς δουλειάς και κατανάλωσης. Συνάδελφοι -ισσες κυκλοφορούν πεζοί, με rollers, με "έξυπνα" πατίνια, με ποδήλατα, με μηχανάκια και κάθε λογής τροχοφόρα ή μη, στους δρόμους, εκτεθειμένοι/ες στις ορέξεις των αφεντικών και στην παράνοια της μητρόπολης

Στις 11 Απρίλη 2019, τόσο τραγικά ειρωνικά, στην ώρα που ο Μιχάλης έχανε τη ζωή του, χιλιάδες απεργοί έδιναν την απάντησή τους και άηλητον έναν συλλογικό αγώνα απέναντι στην καταπίεσή τους, διεκδικώντας ασφαλέστερη εργασία, εργασιακά δικαιώματα και παροχές τονίζοντας τα αυξανόμενα εργατικά ατυχήματα/δυστυχήματα.

Είναι πλέον ζήτημα επιβίωσης να συναντηθούμε, να μιλήσουμε, να οργανωθούμε στις γειτονιές μας, στους κλάδους μας και μέσα στις δουλειές, ώστε να πολεμήσουμε μαζί για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, μέχρι να μην χρειάζεται να δουλεύουμε και να πεθαίνουμε για κανέναν. Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο, να μην συμφιλιωθούμε με το σφαγείο.

**ΝΟΜΑΔΕΣ | ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ**

fb / nomades.voreioanatolika nomades.espivblogs.net